

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΟΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ! ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚ. ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ!

Προλετάριοι, εργαζόμενοι:

Η Γενική Απεργία της 1ης Μάρτη έληξε άδοξα και χωρίς καμιά προοπτική όπως ακριβώς και της 26ης Γενάρη. Είναι αναγκαίο λοιπόν να σκεφτούμε πώς ξεκίνησαν αυτές οι κινητοποιήσεις, από ποιους καθοδηγήθηκαν και πού κατέληξαν.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΩΝ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΩΝ

1) Μετά την 24ωρη Απεργία της 26ης Γενάρη η συντονιστική επιτροπή των 80 σωματείων συγκεντρώθηκε στις 6 Φλεβάρη και αποφάσισε να λάβει μέρος στην συγκέντρωση των σωματείων Κοινής Ωφέλειας στις 13 Φλεβάρη. Έκεί αποφασίστηκε η 24ωρη απεργία για την 1η Μάρτη, αφού είχε γίνει πιά φανερό το ξεπούλημα των εργαζόμενων, μετά το τέλος της καμωδίας της Έθν. Συλλογικής Σύμβ. Εργασίας. Χαρακτηριστικό είναι ότι μετά την συγκέντρωση στις 6 Φλεβάρη η συντονιστική επιτροπή, που μετονομάστηκε σε επιτροπή αγώνα, δεν έγινε καμιά καινούργια συγκέντρωση, ώστε να δοθούν οι προοπτικές του αγώνα (που δεν είχαν αποφασισθεί στις 6 Φλεβάρη), παρά τις δημαγωγικές διαβεβαιώσεις του προεδρείου. Η όπως τονίστηκε από τον προεδρεύοντα Μαραγκουδάκη, η συγκέντρωση αφορούσε μόνον Διοικητικά Συμβούλια. Έτσι μας δημιουργούνται οι απορίες:

- Τα 80 σωματεία (που ελέγχονται άσφικτικά απ' την ΕΣΑΚ του ΚΚΕ) έπεσαν ξαφνικά απ' το φεγγάρι; δεν έχουν μέλη για να τα ενημερώσουν για τις κινήσεις τους;
- Τι μέριμνα πήρε για τους εργαζόμενους που δεν καλύπτονται από κλαδική σωματεία (φωτοτύπες, δακτυλογράφοι κ.τ.λ.). Γιατί δεν έγινε προσπάθεια να δημιουργηθούν επιτροπές από αυτούς τους κλάδους;

Γενική διαπίστωση: Δεν υπάρχει ανάγκη να αποφασίζουν οι εργαζόμενοι για τις κινητοποιήσεις τους. Οι εργατοπατέρες φροντίζουν

2) Η ηγετική ομάδα της ΓΣΕΕ και του ΕΚΑ (η κυβερνητική παράταξη) αποφάσισε 3η στάση εργασίας για τις 24 Φλεβάρη, για σπάζση την απεργία της 1ης Μάρτη. Χαρακτηριστικό ότι το ραδιόφωνο κι η τηλεόραση την ανήγγειλαν την προηγούμενη, χωρίς να την χτυπήσουν όπως γίνεται με όλες τις άλλες απεργίες.

3) Σέ σύσκεψη των Δ.Σ. των οικονομικών σωματείων, στις 24 Φλεβάρη, ο Μαυριδόγλου (βουλευτής ΚΚΕ και πρόεδρος της Ομοσπονδίας) δήλωσε ότι τα 80 σωματεία, θα έκαναν ειδικά τους συγκέντρωση στο ΑΚΡΟΠΟΛ που τς είχαν κλείσει.

4) Μετά από αλληλοφάγμα τών παρατάξεων , τής ΕΣΑΚ από τήν μια και τών ΑΕΜ του ΚΚΕ ές . - ΠΑ ΣΚΕ του ΠΑΣΟΚ που έλέγχουν τήν Κοινη 'Οφέλεια , οι πρώτοι καλούσαν τόν κόσμο στο ΑΚΡΟΠΟΛ κι οι δεύτεροι στο ΑΛΑΜΠΡΑ . Κανένας όμως δέν κατήγγειλε συγκεκριμένα γιατί έγινε ή διάσπαση . Για τόν άπλουστατό λόγο ότι προσπάθησαν νά μαζέψουν τόν κόσμο στις συγκεντρώσεις τους σά τό πρόβατο, χωρίς όμως νά προκληθοῦν άντεγκλήσεις που όπωσδήποτε θα ξεσκέπαζαν τις μικροκομματικές τους επιδιώξεις . Μ'αυτό τόν τρόπο έβαζαν τούς εργαζόμενους στο ψεύτικο δίλλημα που νά πάνε , λές και οι οργανώτες τής μιας συγκέντρωσης υπερασπιζόντουσαν τά συμφέροντά τους (τών εργαζόμενων) παρά οι άλλοι .

Στήν πραγματικότητα όμως ή έλλειψη προοπτικῶν του άγώνα , οι μηδαμινές διεκδικήσεις και ή άνυπαρξία κάθε οργανώσης τής άπεργίας ήταν τό κοινό χαρακτηριστικό και τών δύο συγκεντρώσεων .

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ

"Όταν λέμε ένότητα έννοοῦμε τήν συμμετοχή τών εργαζόμενων σέ κοινά τους αίτήματα . "Αν ήταν συγκεντρωμένοι όλοι στόν ίδιο χώρο θα υπήρχε ή άντιπαράθεση τών συνθημάτων που πρέπει νά γίνεται σέ ένα κλίμα δημοκρατίας μεταξύ τών εργαζόμενων . Μ'αυτήν και μόνο τήν έννοια καταγγέλλουμε τήν διάσπαση κι όχι μέ τήν κούφια της σημασία "είμαστε όλοι μαζί , άρα είμαστε και ένωμένοι " .

Στήν άντίρρηση ότι ή άντιπαράθεση αυτή θα δημιουργούσε σύγχυση , ξαναθυμίζουμε ότι κανείς δέν ρώτησε τούς εργαζόμενους ποιά είναι τά αίτήματά τους και δέν έγινε καμιά μαζική διαδικασία που νά καταλήξει σέ κοινό πρόγραμμα δράσης . Εφ'όσον ή διάσπαση ήταν δεδομένη , πιδ σωστό ήταν τό σύνθημα νά συμμετάσχουμε στήν συγκέντρωση του ΑΚΡΟΠΟΛ επειδή είχε κατ'έξοχήν εργατική παρουσία και νά προπαγανδίσουμε τις θέσεις μας , που είναι ή άγωνιστική προοπτική τής άπεργίας , οι ουσιαστικές αύξήσεις , ή κατάργηση τών άντεργατικών νόμων κ.τ.λ. και ^{που} όπωσδήποτε δέν θα συνέφερε στους ρεφορμιστές νά άκουστοῦν εκεί μέσα .

Δέν προσφέρει τίποτ'άλλο από τήν απομόνωση , τό κάλεσμα σέ χωριστή συγκέντρωση και σέ επίπεδο παρατάξεων (ΠΒΕΠ του ΚΚΕ μ-λ στόν ΑΚΑΔΗΜΟ) , εφ'όσον δέν μπορείς νά συγκεντρώσεις έναν μεγάλο αριθμό εργαζόμενων και νά άκουστεϊ ή φωνή σου : "Η πράξη τό απέδειξε μέ τό οργανωμένο πνίξιμο τών συνθημάτων (ένάντια στήν ΣΠΕ τής ΕΔΕ) .

Οι τραμπουκισμοί τών ΕΣΑΚΙΤΩΝ δέν έλειψαν σέ όποιον προσπαθοῦσε νά μοιράση προκήρυξη ή νά έκφράσει άποψη διαφορετική από αυτή τής ΕΣΑΚ όπως τό διώξιμο μέ τήν βία άναρχικών εργατών κ.ά .

Για μας ένότητα δέν σημαίνει ή συγκέντρωση στόν ίδιο χώρο .

ούτε και γύρω από τις ΕΣΑΚ, ΑΕΜ, ΠΑΣΚΕ, αλλά το κοινό πρόγραμμα δράσης για διεκδίκηση αιτημάτων που έχουν αποφασισθεί από έμεις τους εργαζόμενους και εξυπηρετούν τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, με ταξικές μεθόδους δράσης.

Τ Α Α Ι Τ Η Μ Α Τ Α

Η προκήρυξη της επιτροπής αγώνα δείχνει ξεκάθαρα τις διαθέσεις των εργατοπατέρων :

1) Ζητούν αύξηση μόνο 30% , όταν οι καραμανλικοί εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ δέχονται 22% . Μπορούν να κινητοποιηθούν οι εργαζόμενοι για ψίχουλα; Ποιος οικογενειάρχης μπορεί να ζησει την οικογένειά του με 360 δρχ. μεροκάματο κι αυτό μεϊον τις κρατήσεις. Το κατώτερο μεροκάματο που ήταν 295 δρχ. επί 30% γίνεται 383,50 δρχ ($383,5 \times 26$ εργάσ. μέρες = 10.000δρχ. περίπου). Είναι γεγονός ότι σε μία τυπική οικογένεια (4) ατόμων π.χ. που τα έξοδα διαβίωσης της είναι 22.000 - 25.000 δρχ. τό μήνα, τό 30% είναι γελοίο. Από τα παραπάνω βγαίνει πώς ένα μεροκάματο 500 δρχ. (70% αύξηση) είναι τό λιγώτερο που μπορεί να εξασφαλίσει μία κανονική διαβίωση (με τόν όρο ότι εργάζονται δύο άτομα στην οικογένεια).

Από κει και πέρα όμως για τους εργαζόμενους που ήδη παίρνουν μεροκάματο από 500 δρχ. και πάνω, πρέπει να ζητηθεί και για αυτούς αύξηση τιμαριθμική για να καλύψουν τό ανέβασμα του τιμαριθμού από πέροι μέχρι φέτος (40 - 50 τοίς εκατό αύξηση του τιμαριθμού και της παραγωγικότητας). Κι αφού ο τιμαριθμός αυξήθηκε για όλους τό ίδιο, τό φωμί π.χ. για τόν εργαζόμενο οποιουδήποτε μισθοῦ είχε τήν ίδια αύξηση της αγοραστικής του αξίας, πρέπει να ζητήσουμε

- ΕΝΙΑΙΑ ΑΥΞΗΣΗ 4.000δρχ. για όλους .

2) Τό πενθήμερο με 40 ώρες δουλειάς είναι αίτημα χλιαρό. Γιατί έφ'όσον στους περισσότερους κλάδους έχει εφαρμοστεί ώρARIO 7-7.30 ώρες δουλειάς τή μέρα, με τό να ζητάς μείωση τών ημερών αλλά αύξηση τών ωρών δουλειάς στή μία μέρα (5 ή έρες X 8 ώρες), σημαίνει ότι ζητάς να εξαντλείσαι περισσότερο. Ο βιομηχανικός εργάτης ξέρει τί σημαίνει θωρο. Επομένως τό πενθήμερο πάνω από 35 (τριάντα πέντε) ώρες δέν καλύπτει τόν εργαζόμενο.

- 5ΝΘΗΜΕΡΟ με 35 ώρες τή βδομάδα

3) Δέν ζητούν κατάργηση τών άντεργατικών νόμων 3239 και 330, αλλά ριζική αναμόρφωσή τους. Δηλαδή από άντεργατικοί να γίνουν λιγώτερο άντεργατικοί. Αναγνωρίζουν έτσι τό δικαίωμα στην κυβέρνηση να μάς καθορίζει πώς θα λειτουργούν τα συνδικάτα μας.

— ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ

4) Απορρίπτουν τήν πολιτική τής μονόπλευρης λιτότητας, πού σημαίνει ότι δέχονται τήν (δίπλευρη) λιτότητα. Δηλαδή να κόψη ο βιομήχανος απ'τό χαβιάρι του, αλλά κι ο εργαζόμενος απ'τήν μπουκιά του.

— ΚΑΤΩ Η ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

5) Από καί και πέρα είναι μια σειρά άλλα αίτήματα πού μένουν στο περιθώριο τών διεκδικήσεων και πού αφορούν απώματα εργαζόμενων πού είναι τά πιο καταπιεσμένα αλλά αποτελούν ένα αναπόσπαστο τμήμα τής εργατικής τάξης όπως οι ξένοι εργάτες, οι άνεργοι, οι άπολυμένοι, οι συνταξιούχοι, οι γυναίκες εργάτριες κ.ά.

Ο Ι Π Ρ Ο Ο Π Τ Ι Κ Ε Σ

Από μία σύντομη ανασκόπηση του συνδικαλιστικού κινήματος από τό 1974 και μετά, είναι φανερό σε όλους όσους έζησαν από κοντά τήν δράση τών κλαδικών συνδικαλιστικών φορέων ότι ποτέ δέν έγινε ή παραμικρή ζύμωση για τό πρόγραμμα δράσης πού πρέπει να έχουν οι εργαζόμενοι, για τις διεκδικήσεις πάνω στην Έθν. Σύλ. Σύμβαση. Ας μας εξηγήσουν οι εργατοπατέρες τής ΕΣΑΚ, Α Μ, ΠΑΣΚΕ ποιος ήταν ο λόγος πού επί 3,5 χρόνια τρώγαμε κατακέφαλα τά μέτρα λιτότητας και τις (αύξησάρες) τών 12% και 15%, ενώ απ'τήν άλλη μεριά ο πληθαισμός κάλπαζε, χωρίς να κινητοποιούμαστε αγωνιστικά, ούτε στα κλαδικά σωματεία, ούτε σαν σύνολο. Γιατί οι εργαζόμενοι δέν ήταν έτοιμοι να αγωνιστούν; Κι έσείς τί κάνατε για να τους έτοιμάσετε; Φέτος δηλαδή ήταν έτοιμοι; Κι αφού έγιναν οι δυό " φοβερές " 24ωρες εξηγήστε μας τί πετύχαμε; Τίποτα όπωςδήποτε. Τότε τί σκέφτεστε για τήν συνέχιση του αγώνα; Μέ ποιές διαδικασίες τον άρχισατε; Ποιόν ρωτάτε τώρα πού τον πνίγετε; Εεκολλήσατε τά πισινά σας από τις αναπαυτικές καρέκλες τών σωματείων πού κολλήσατε σαν βδέλλες κι έλάτε να μας τά εξηγήσετε. Ανώφελο να ρωτάμε, τά δημοσιογραφικά τους όργανα κάνουν τήν πάπια. Ας απαντήσουμε λοιπόν έμεις.

Η προοπτική πού έδωσαν ήταν κατά τήν προκήρυξη: " Οι εργαζόμενοι τής Αθήνας και όλης τής χώρας καλούν τό ΕΚΑ και τή ΓΣΕΕ να εγκαταλείψουν τους συμβιβασμούς και τις υποχωρήσεις και να μπούν επικεφαλής τών αγώνων τής εργατικής τάξης ενάντια στην πολιτική τής μονόπλευρης λιτότητας ".

Είναι τό ίδιο σαν να ζητάμε από τον Μποδοσάκη, να καταλάβει τον πόνο μας! Όσο για τήν προοπτική τής άπεργίας; Ένα ρεπό μιας μέρας και τίποτ'άλλο. Γιατί μία άπεργία πού δέν συνοδεύεται από κανένα οργανωμένο σχέδιο κινητοποιήσεων, για να ανεβάσει συνεχώς τήν αγωνιστικότητα τών άπεργών (ούτε καν διαδήλωση δέν οργανώθηκε),

δέν έχει όπως και δέν είχε κανένα αποτέλεσμα , ούτε μπορεί να πιέσει τα μονοπώλια να υποχωρήσουν.

Αντίθετα απογοητεύει τους εργαζόμενους , κάνοντάς τους να πιστέψουν ότι ^{δέν} γίνεται τίποτα και ξεθυμαίνει έτσι η αγωνιστική τους διάθεση. Ενώ οι άπεργοι χωρίς να έχουν καμιά απαραίτητη οργάνωση μέσα στους χώρους δουλειάς , πληρώνουν με απολύσεις την τυχοδιωκτική πολθτική των παρατάξεων της αντιπολίτευσης. Αύτες οι κινητοποιήσεις τό μόνο που έξυπηρετούν είναι να ρίχνουν στάχτη στά μάτια των πααδών των παρατάξεων και να έντονώνουν τόν αναβρασμό που δημιουργεί η πτώση του βιοτικού επιπέδου.

Η μόνη προοπτική που κάνει μια Γενική Άπεργία πραγματικά αγωνιστική , είναι η άκούραστη προετοιμασία της μέσα στους χώρους δουλειάς και η μετατροπή της μέσα από διαδικασίες άνεβάσματος της μαχητικότητας , σε Διαρκείας για να έξαναγκάσουμε τα μονοπώλια και την κυβέρνηση τους να ικανοποιήσει τα αίτηματά μας.

ΜΟΡΦΕΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

Μέσα στα τελευταία τρία χρόνια οι διεκδικητικοί αγώνες των εργατών έχουν να παρουσιάσουν νίκες και ήττες. Στο σύνολό τους σχεδόν δόθηκαν από τό εργοστασιακό σωματείο. Άπ'τή μια μεριά η άδυναμία ικανοποίησης των αίτημάτων τους μέσα άπ'τό κλαδικό σωματείο , κάτω άπ'τόν έλεγχο των ρεφορμιστών κι άπ'τήν άλλη η άνάγκη αντιμετώπισης των προβλημάτων στον χώρο δουλειάς έν ναν τους εργαζόμενους να στραφούν σ'αυτήν την μορφή συνδικαλιστικής οργάνωσης , που είναι δυνατή τώρα με την ανάπτυξη μεγάλων συγχρόνων μονάδων παραγωγής , που συγκεντρώνουν άρκετό άριθμό άτόμων στον ίδιο χώρο. Άπό την ίδια του τή φύση έχει την δυνατότητα να ξεπερνά τις έπαγγελματικές κατηγορίες και να έννοποιεί τή δράση τους.

Άπό την άλλη μεριά όμως τό εργοστασιακό σωματείο δέν μπορεί να ξεπεράσει τα τοπικά όρια. Άκόμα και μια οργάνωση συνδέσμου εργοστασιακών σωματείων , δέν μπορεί να καλύψει τό μεγαλύτερο μέρος της εργατικής τάξης που άπασχολείται σε μικρές έπιχειρήσεις.

Έπομένως η συνδικαλιστική μορφή οργάνωσης της εργατικής τάξης πρέπει να τείνει να άγκαλιάζει όλα τα τμήματά της και ιδίως αυτά που είναι άπομωνομένα στις μικρές έπιχειρήσεις. Όλα λοιπόν πρέπει να τείνουν στη συνδικαλιστική οργάνωση κατά κλάδο βιομηχανίας δηλαδή στο βιομηχανικό συνδικάτο.

ΠΟΥ και ΠΟΣ ΔΟΥΛΕΥΟΥΜΕ

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Σήμερα οι παραδοσιακές συνδικαλιστικές οργανώσεις έχουν καταντήσει λιγώτερο ή περισσότερο άνοιχτά παραρτήματα του Κρατικού μηχανισμού. Αυτό σημαίνει ότι αυτές οι οργανώσεις δεν είναι πλέον ταξικά όργανα αλλά όργανα έθνικα που δεν προσπαθούν πλέον να υπερασπίσουν τα συμφέροντα της εργατικής τάξης αλλά τα συμφέροντα του "Έθνους", δηλαδή τα συμφέροντα των καπιταλιστών, στα όποια υποτάσσουν τις εργατικές διεκδικήσεις. Έτσι στ' όνομα της "έθνικης ενότητας" κατάργησαν κάθε ταξικό χαρακτήρα, με το σύνθημα "όχι στην μονόπλευρη λιτότητα" δίνουν πιστοποιητικά καλής διαγωγής στους καπιταλιστές φορτώνοντας στην πλάτη των εργαζόμενων τα βάρη της οικονομικής κρίσης.

Έτσι οι σημερινές συνδικαλιστικές οργανώσεις όχι μόνο έχουν χάσει κάθε παράδοση ταξικής πάλης αλλά έγιναν πραγματικοί κοινωνικοί πυροσβέστες προβρισμένοι να παραλύσουν κάθε αντίδραση και κάθε εργατική πάλη μπλέκοντάς την στα έλη της συνεργασίας των τάξεων (π.χ. ζητώντας "ριζική αναμόρφωση του 330", κι όχι κατάργησή του, προσφυγή στα διαιτητικά δικαστήρια κ.τ.λ.).

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΛΟΙΠΟΝ ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ ΣΗΜΕΡΑ ΤΙΣ
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΤΕΤΟΙΕΣ ΟΠΩΣ ΕΙΝΑΙ

Αυτή βέβαια η διαπίστωση δεν πρέπει να μάς οδηγήσει να βγάλουμε μηχανιστικά συμπεράσματα για τη στάση μας απέναντι στις συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Τό ότι οι συνδικαλιστικές οργανώσεις σήμερα είναι ρεφορμιστικές ή πουλημένες, αυτό δεν πρέπει να μάς οδηγήσει στο λαθεμένο συμπέρασμα να απορρίπτουμε τόν συνδικαλιστικό αγώνα. Ένα από τα προβλήματα που μερικοί αναγκαστικά θέτουν είναι αν πρέπει να παλέψουμε για μία "καινούργια ταξική ΓΣΕΕ" ή για την "ταξική ΓΣΕΕ" δηλαδή αν ναι ή όχι οι σημερινές συνδικαλιστικές οργανώσεις, τουλάχιστον μερικά, μπορούν ν' ανταποκριθούν στις απαιτήσεις του προλεταριακού αγώνα.

Δεν υπάρχει, δυστυχώς για τους κυνηγούς συντάγών, καμία φόρμουλα που να επιτρέπει ν' αποφασιστεί σήμερα αν η επανάληψη της πάλης των τάξεων θα χρησιμοποιήσει ή όχι τις σημερινές συνδικαλιστικές οργανώσεις. Αυτό που μπορούμε να πούμε τουλάχιστον,

είναι ότι η κατεύθυνση των μαζών προς την ταξική γραμμή θα αρχίσει από τους περιφερειακούς τομείς των οργανώσεων που λόγω του ότι είναι πιο απομακρισμένοι από τις διοικήσεις ελέγχονται λιγώτερο από τους ρεφορμιστές, χωρίς βέβαια αυτό να είναι απόλυτο.

Σήμερα λαμβάνοντας υπ' όψη ότι

- το εργατικό κίνημα βρίσκεται γενικά σε κοιλιά
- οι ρεφορμιστές ασκούν άδικα μια μεγάλη επίρροη επάνω του

δέν μπορούμε να παχτούμε με βεβαιότητα για μια συγκεκριμένη λύση.

Η γενική απάντηση σ' αυτό το πρόβλημα, δέν εξαρτάται από τοπικούς, σημειακούς και εφήμερους παράγοντες ξεσπάσματος της ταξικής πάλης, Η απάντηση θα μπορέσει να δοθεί μόνο με την παρουσία ενός ισχυρού ταξικού κινήματος. Μια απόσχιση θα εξαρτηθεί από την έκτιμηση του αν θα μās ακολουθήσει ένα μεγάλο τμήμα εργαζόμενων, απομονώνοντας έτσι τους ρεφορμιστές.

Τό καθήκον των πρωτοπόρων συνδικαλιστών σήμερα είναι να συμμετέχουν ενεργά παντού όπου εκδηλώνεται ένα αγωνιστικό κίνημα είτε μέσα στις συνδικ. όργαν. (όταν δηλ. οι γραφειοκράτες δέν μπορούν πλέον να έχουν τον έλεγχο στα χέρια τους), είτε έξω απ' αυτές.

Ανακεφαλαιώνοντας :

Σε κάθε περίπτωση τό πρόβλημα δέν είναι τί είδους ΜΟΡΦΕΣ και ΤΡΟΠΟΥΣ όργάνωσης θα πάρει ή επανάληψη της πάλης των τάξεων, αλλά ή χρησιμοποίηση από τούς εργαζόμενους ΤΑΞΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ και ΜΕΘΟΔΩΝ.

Γι' αυτό ή επέμβαση μας στους άμεσους αγώνες δέν μεταφράζεται με καμία στεῖρα συνταγή μορφής κι όργάνωσης, γιατί δέν θέτουμε όργανωτικές προϋποθέσεις για την επανάληψη της προλεταριακής πάλης, όπως εκφράζεται από εκείνους που καθορίζουν ότι θα περάσει από τό έργοστυσιακό σωματείο που, επειδή " ελέγχεται " άμεσα από την δλοότητα των εργατών, έγγυάται τή σωστή ταξική τοποθέτηση. Κατ' αρχάς σ' αυτή την αντίληψη υπάρχει πόλωση πάνω σε μία οργανωτική μορφή που, παρά τ' αναντίρρητα πλεονεκτήματά της σχετικά με τον τρόπο λειτουργίας των κλαδικών σωματείων, μπορεί όπως κι οποιαδήποτε άλλη να περάσει στα χέρια των ρεφορμιστών ή της εργοδοσίας. Από την άλλη μεριά άγνοείται έντελώς τό γεγονός ότι οι

εργάτες είναι κι αυτοί προϊόντα του συστήματος κι άρα επίσης φο-
ρείς της ιδεολογίας του κι ότι χωρίς εξωτερική επέμβαση επαναστα-
τικών στοιχείων μπορεί να ακολουθήσουν λαθεμένο δρόμο, παρά τα
θετικά στοιχεία του τρόπου οργάνωσής τους.

Τό κλειδί του προβλήματος πρέπει λοιπόν ν' ανα-
ζητηθεῖ όχι στη μιά ή στην άλλη μορφή οργάνω-
σης αλλά στην ΠΡΟΟΔΟ, πού θα γίνει, της διεξο-
δουσης τῶν ΑΡΧΩΝ τῆς ΠΑΛΗΣ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ στην καθη-
μερινή αντίσταση ἐναντία στό κεφάλαιο.

Από τό ποιοτικό ανέβασμα τῆς πάλης τῶν τάξεων πιθανόν νά γεν-
νηθεῖ ἡ δύναμη πού θά ναι ικανή νά τῆς δώσει μιά θετική λύση πού
θά ποικίλει σύμφωνα μέ τίς καταστάσεις, πάνω στό θέμα τῆς μορφῆς
καί τῶν τρόπων οργάνωσης τῆς συνδικαλιστικῆς πάλης.

Ὁ ταξικός λοιπόν χαρακτήρας δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τή μορφή οργά-
νωσης ἀλλά ἀπό τίς ταξικές μεθόδους, μέσα καί διενδικήσεις πού
ξεκδύουν μέ τή συμβιβαστική, προδοτική καί συνθηκολογητική πρ-
αχτική τῶν ρεφορμιστῶν, ὅπως :

- ἡ ΑΠΕΡΓΙΑ, ἡ πιά πλατιά, χωρίς προειδοποίηση τοῦ ἐρ-
γοδότη, χωρίς καθορισμό ἀπό τά πρίν τῆς χρονικῆς διάρ-
κειάς της, μέχρι τήν τελική νίκη.
- ἡ ΠΕΡΙΦΡΟΥΡΗΣΗ τῆς ΑΠΕΡΓΙΑΣ, ἐναντία στούς ἀπεργόσπ-
στες καί στην ἀστυνομία, ΚΑΤΑΛΗΨΗ τῶν ΧΩΡΩΝ ΔΟΥΛΕΙΑΣ
, ΠΑΡΑΚΩΛΥΣΗ μεταφορᾶς - διακίνησης ἐμπορευμάτων.
- ἡ προσπάθεια ΓΕΝΙΚΕΥΣΗΣ κάθε τοπικῆς ἀπεργίας ἐναντία
στην ἐργοδοσία.
- ἡ ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, σήμερα οἰκονομική καί προπαγαν-
διστική, αὔριο ἀπεργία συμπράστασι εἴτε πρὸς τοίς
ἀγωνιζόμενους ἀπεργούς, εἴτε πρὸς διωκόμενα μαχητικά
στοιχεῖα ἀπό τό Κράτος.
- ἡ ΣΥΝΕΝΩΣΗ καί τό ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΑ τῶν ἀγάνων τῶν ἐργατῶν τῆς
βιοτεχνίας - μικρῶν ἐπιχειρήσεων, ξεπερνῶντας ἔτσι τήν
ἀπομόνωση πού βρίσκονται οἱ ἐργάτες τῶν μικρῶν μονάδων
παραγωγῆς.
- ἡ ΚΑΤΑΠΑΤΗΣΗ καί τό ΕΞΗΕΡΑΣΜΑ τῶν ἀστικῶν νόμων πού εἴ-
ναι ἐμπόδιο καί στραγγαλίζουν τούς ἀγῶνες τῶν ἐργαζό-
μενων.

- οί ΕΝΟΠΟΙΗΤΙΚΕΣ (κι ἄρα ΑΝΤΙ - ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΚΕΣ) ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ κι ἰδίως αὐτές πού ἀφοροῦν τά πιό καταπιεσμένα κι ἐγκαταλελειμένα στρώματα (ἄνεργοι , ξένοι ἐργάτες , ἐργαζόμενες γυναῖκες , συνταξιούχοι κ.τ.λ).
- ἡ ΑΥΤΟ - ΟΡΓΑΝΩΣΗ καί ἡ ΑΥΤΟ - ΑΜΥΝΑ τῶν ἐργαζόμενων ἐνάντια στή νόμιμη καί παράνομη κρατική κι ἐργοδοτική βία.
- ἡ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ἀπό τήν ἐργοδοσία καί τό Κράτος της.

Ὁ σκοπός μας εἶναι συνεπῶς νά ἐπεμβαίνομε σ' ὄλους τοὺς ἀγῶνες γιά νά

- ἀποσπᾶσουμε τοὺς ἐργαζόμενους ἀπό τήν ἐπιρροή τοῦ ὀππορτουניσμοῦ καί γιά νά
- βοηθήσουμε στή συγκρότηση ἑνός ταξικοῦ μετώπου πάλης κοινοῦ σ' ὄλους τοὺς προλετάριους.

Αὐτό σημαίνει ὅτι ἀπό τώρα ἡ προοπτική μας εἶναι νά ἐνθαρρύνουμε τήν ἀνάπτυξη ἑνός ἐνιαίου προλεταριακοῦ μετώπου πού σχηματίζεται στή βάση καί μέσα στή δράση ἀρχινώντας ἀπό τοὺς διεκδικητικούς ἀγῶνες , μέσα κι ἔξω ἀπό τίς συνδικαλιστικές ὀργανώσεις , γνωρίζοντας καλά ὅτι αὐτό τό μέτωπο δέν θά πραγματοποιηθεῖ παρά μόνο μέ τήν προϋπόθεση τῆς ἐπανάληψης τῆς πάλης τῶν τάξεων. Τό δυναμικό περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ ταξικοῦ μετώπου εἶναι ἡ συνεπής ὑπεράσπιση τῶν συνθηκῶν ζωῆς κι ἀγῶνα τῶν προλεταρίων καί ἀφορᾶ τόσο οἰκονομικές διεκδικήσεις ὅσο καί τή διεκδίκηση τῆς φυσικῆς αὐτο - ἀμυνας ἐνάντια στή νόμιμη καί παράνομη βία τοῦ Κράτους. Σύμφωνα μ' αὐτά πρωτοστατοῦμε στή συγκρότηση κάθε πόλου ἐργαζόμενων , ὅπουδήποτε , ἐνάντια στή ρεφορμιστική πολιτική.

Η ΠΑΛΗ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

Ἐπεμβαίνοντας στίς σημερινές συνδικαλιστικές ὀργανώσεις δέν ἔχουμε βέβαια σκοπό νά τίς καταχτήσουμε ἀλλά νά καταπολεμήσουμε τόν ὀππορτουνισμό , σ' ὅλες του τίς μορφές, εἴτε πρόκειται γιά τόν ρεφορμισμό, εἴτε γιά τόν σεχταρισμό πού διακρίνει πολλά " μαγαζιά " τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς.

Προσπαθοῦμε λοιπόν νά προωθοῦμε τή γραμμή σύμφωνα μέ τήν ὁποία οἱ σημερινοί τοπικοί ἀγῶνες δέν μποροῦν νά ἔχουν κάποιο ἀποτέλεσμα παρά πάνω

- στή βάση

- μιας αποφασιστικής χρησιμοποίησης των αυτόνομων ταξικών μεθόδων
- χωρίς πολιτικές προϋποθέσεις ("Υπαρξη άριστερών κυβερνήσεων , λύση " έθνικών " προβλημάτων)
- με ξένομμα από τις λύσεις της συνεργασίας των τάξεων

— και διά μέσου

μορφών , των πιο άνοιχτών και των πιο πλατιών , που επιτρέπουν να ένοποιηθούν πραγματικά οι προλετάριοι πάνω από τα σύνορα κατηγοριών , έργαστασίου , ράτσας , φύλλου κι έθνικότητας.

ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ

Η πλύση έγκεφάλου της άστικης τάξης και των συνοδοιπόρων της που μιλούν για άγώνες των μισθωτών για μια " καλλίτερη ζωή " δημιουργούν σκόπιμα τήν άπορία στο μυαλό των εργαζόμενων :

" Άτι και να πετύχουμε , πάλι ή ζωή άκριβαίνει , συνεχώς θα παλαίβουμε για μια μπουιά ψαμί; "

" Ταυτόχρονα , και όλοτελα ανεξάρτητα από τη γενική ύποδούλωση της έργασίας που συνδέεται με τό μισθωτό σύστημα , ή εργατική τάξη δε θα πρέπει να υπερβάλλει τήν τελική άπο ελεσματικότητα των καθημερινών αυτών άγώνων. Δέ θα πρέπει να ξεχνά ότι παλαίβει ένάντια στα άποτελέσματα κι όχι ένάντια στις αίτίες αυτών των άποτελεσμάτων , ότι καθυστερεϊ βέβαια τήν πρόσ τά κάτω κίνηση , δέν αλλάζει όμως τήν κατεύθυνσή της , ότι χρησιμοποιεϊ καταπραώντικά φάρμακα , που όμως δέ γιατρεύουν τήν άρρώστεια. Δέ θα πρέπει λοιπόν να κατατρίβεται άποικλειστικά σ'αυτόν τόν άναπόφευγο μιροπόλεμο , που ξεπηδά διαρκώς από τους άτέλειωτους σφετερισμούς του κεφαλαίου ή τις διακυμάνσεις στην άγορά. Θα πρέπει ή εργατική τάξη να καταλάβει ότι , μαζί μ'όλες τις άθλιότητες που της επιβάλλει , τό σημερινό σύστημα έγκυμονεϊ ταυτόχρονα και τους ύλικούς όρους και τις κοινωνικές μορφές που είναι άπαραίτητες για έναν οικονομικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Αντί τό συντηρητικό σύνθημα : " Ένα δίκαιο μεροκάματο για μια δίκαιη εργάσιμη μέρα " , θα πρέπει να γράφει στη σημαία της τό επαναστατικό σύνθημα : " Κατάργηση του συστήματος της μισθωτής έργασίας " .